

O estetizaci krajiny.

Motto: nejlepší čas k sázení byl před 20 lety a druhý nejlepší je dnes.

Nesnáším tenhle pojem, za který se schovává lidská zpupnost.

Komu se to má líbit?

Jen lidem, co si hrají na pány přírody a tvorstva?

A jak se to bude líbit bezprávným ostatním tvorům a rostlinám?

Ještě tady nejsme sami i když proto děláme všechno.

Vzpomínám na vyprávění, asi z knihy „7 let v Tibetu“, kde zvědavý, mladý dalajláma chtěl sdílet aspoň nějaké západní výtobytky stavbou maličkého kina.

Na pozemku k tomu vybraném se nejen nekácelo, ale sbíralo všechno živé a odnášelo k přežití a rozmnožení.

A západní cestovatel na to hleděl s otevřenou hubou a skrytým posměchem.

Proč tak uvažovat, když se to nemůže účinně bránit, tedy je to slabé a tím určené k zániku?

O krátkozrakosti a o následcích lidské zpupnosti svědčí z vesmíru pozorovatelné plochy pustin tam, kde kdysi byla tráva, stromy, voda, společenství všech tvorů a bohužel i lidí a tím nemyslím pouště vzniklé klimatickou změnou, která všechny lidi vyhnala.

Vystavuji se touto nijak originální úvahou pohrdavým mávnutím rukama, nad mou pošetilostí.

Co tam jeden strom, keř, ptáci, brouci, proti pohledu na nové uklizené, umělé, spořádané, líbivé, vybrané společenství lidskému oku lahodícímu, a proto je to jediným, správným, silným a vítězným názorem.

Zabíjíme všechno, co pro nás není dost hezké, všechno, co překáží, co ohrožuje nebo by někdy mohlo ohrožit, všechno, co se dá sežrat ještě dnes.

A co naše děti?

Jejich starost! Tak jsem se vykecal, a to je neškodný výsledek.

Nemusím být pokácen, (ale můžu).

Petr Nedělník, březen 2021.